

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXVIII. Declarat quid sit oratio recollectionis & media quædam
proponit quibus quis eidem assuescat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

CAPVT XXVIII.

DECLARAT, QUID SIT ORATIO RECOLLECTIONIS, ET
quædam proponit media, quibus quis eidem assuescat.

IAM considerate, quid præceptor vester dicat. *Qui es in cælis.* Putatisne parum referre, nosse quid cælum sit, & vbinam Sanctissimus Pater vester queri debeat? Itaque dico vobis, perutile esse, ut ingenia valdè distracta hoc non solum credant, verum etiam per experientiam intelligere studeant: est enim id vna è rebus quæ intellectum summopere ligant, & animam intra seipsam descendere faciunt. Iam tum nouistis, Deum omni in loco præsentem adesse: certum quoque est, vbi cumque Rex est, ibi & curiam & aulam esse; itaque vbi cumque Deus est, ibi & cælum esse; hocque certo & indubitatè credere potestis, vbi cumque Maiestas illius est, ibique omnem esse gloriam. Considerate ergo Sanctum Augustinum docere & dicere, se Deum multis quidem in locis quærivisse, tandem verò intra semetipsum eum inuenisse. Putatisne verò parum referre, ut distracta & vagabunda quædam anima hanc veritatem intelligat, & videat opus non esse, ut, quo cum diuino Patre suo loquatur aut cum eodem deiciatur, in cælum tendat; nec requiri ut alterum clamet; quantumuis enim demissa voce loquatur, tam ille propè est, ut nos sit auditurus; neque vllis alis indigere, ad illum indagandum & quærendum, sed duntaxat ut se in solitudine constituat, illumque intra semetipsum consideret, seque à tali & tam bono hospite alienam non teneat; sed magna cum humilitate, velut patrem suum, eum alloquatur, quibus opus habet, ab eo, tãquam à patre suo, requirat, suas ei necessitates & difficultates aperiat, & oportuna aduersus illas remedia postulet, sibi nihilominus persuadens, non esse se dignam, quæ illius filia sit & nominetur?

Caveat autem sibi à noxia quadam verecundia, quàm nonnulli habent, & humilitatem esse existimant: neque enim humilitas est, Rege aliquam tibi gratiam conferente, te eam non admittere, sed quòd, eam admittendo, quàm parum ipsam promerueris, agnoscas, eademque gaudeas. Præclara scilicet humilitas esset, ut, cum cæli terræque imperatorem in domum meam receperim, qui, ut mihi beneficiat, seque apud me recreet, ad eam gratanter diuertit, ego interea præ humilitate nec illi respondere, nec apud eum manere, nec quæcumque mihi dat, accipere velim; sed eum solum derelinquam; & licet mihi dicat, simul etiã obsecret, ut aliquid ab ipso petam, ego nihilominus malim inops & pauper manere, quàm imò eum à me abire patiar, eò quòd me nihil omni-

*Deum intra
nosmetipsum
est ubique
rendus &
quomodo.*

*Non sunt,
sub prætex-
tu humili-
tatis, Dei
gratia repu-
dianda.*

S.
Theresia

Opera
IN VI
16

Quomodo
cum Deo
tractandū.

omnino resolvere videat. Id genus humilitates, carissimā, parum curam
sed cum ipso, quasi cum patre, fratre, domino, ac sponso vestro tractanda
modo hac ratione, modo alia: docebit quippe ille, quid ad ei placendum
vos facere oporteat. Nolite esse simplices & incautae: dicite, ut suum
vobis promissum seruet: ipse namque vester est sponsus, proinde vobis
cum tamquam cum sponsis agat. Permagni sane vestra refert hanc
veritatem profunde insculptam manere, Dominum scilicet intra nos
se, nosque operam dare debere ut ibi cum illo simus.

Oratio re-
collectionis
eiusque uti-
litatis.

Hic orandi modus, tamen vocalis, citius longē mentem ferat
& ad quietem componit, & quoddā orationis genus est multiplicans
cum fructum adferens, vocaturque recollectionis. Anima namque
nes potentias suas recolligens, intra seipsam cum Deo suo ingreditur.
diuinus ipsius Magister hoc modo citius ac breuiore eam tempore dicit
& orationem quietis ei concedit, quam alio quopiam modo: hic enim
tra semetipsam collecta & constituta, de Passione meditari potest.
Filium representare, ac Patri aeterno offerre, nullatenus ingenium
defatigando aut torquendo, dum cum vel in monte Caluarie, vel in le-
to, vel ad columnam ligatum quaerit. Quaecumque autem se hoc
intra paruum hoc animae nostrae caelum, in quo est, qui & ipsum hanc
terram, recludere poterunt; seque assuefaciunt nihil omnino aspiciunt
ibi praesentes esse vbi exteriores hi sensus distrahantur, merito sibi per-
dere poterunt se in excellenti quadam via ambulare, ac minime dicitur
quin tandem de fontis aqua sint bibiture: nam breuissimo tempore
plurimum itineris conficiunt. Perinde est atque dum quis nauigat, qui
ad aliquot tantum dies prospero vento utatur, valde paucis diebus ad
cum sibi in in votis destinatum perueniet: at qui terra proficiscuntur
tius in via harent. Hi ergo iam mare, ut dicitur, nauigant, quamuis tamen
nondum penitus dereliquerint: sed pauculo illo tempore, omni equo
sunt studio se ab ea expedire, dum sensus suos recolligunt, conantur.

Porro si recollectio haec vera & sincera sit, clarissimē id percipitur
statim namque aliqua elucet operatio & effectus, (quae quid sit, quomodo
do exponam nescio; qui expertus fuerit, rem intelliget) ita quidem, ut
ma velut in lusu victrix, praegaudio gestiens, sursum euolare videatur
nam iam tum clarissimē perspicit, res mundi huius non nisi merum
lusum & ludicrum. Se ergo quam maximē oportuno tempore sustulit
perinde ac qui intra munitam aliquam arcem se recipit ad hostem
tandum, ita ipsa sensus suos recolligit, & ab hisce rebus exterioribus
strahit, easque ita fastidit & repudiat, ut oculi eius sponte illa ne-
te claudantur, nequid earum videat, quod interiorum oculorum
visus magis adaperiatur. Adeo ut qui per hanc viam ambulat, oculis
ne sentiat

ne semper, dum orat, clausos habeat & teneat. & est hæc mirabilis quædam consuetudo ad multa utilis: est quippe sibi ipsi vel vim inferre, ad res inferiores & terrenas minimè aspiciendas. Hæc quidem violentia in principio adhibetur, postea enim ea minimè opus est, cum anima iam sibi maiorem vim infert, ad illos orationis tempore apertissimos. Vnde exterius facile apparet, animam corporis sui dispendio sese corroborare, & vegetiorem fieri, ipsumque velut solum & exsuccidum relinquere, illam verò contra ipsum ibi roboramentum & robur acquirere. Et licet hoc in principio non percipiatur, quia singulare quid non est (in omni enim recollectione datur magis & minus) nihilominus si quis assuescat (esto initio aliquo constet labore; corpus quippe iure suo frustrari non vult, non intelligens se sibi metipsum ingulum præscindere, cum se victum fateri nolit, imò si ad dies aliquot id vsurpet, & hanc sibi vim inferat, ad oculum videbit, quantum inde commodi percipiat, & statim ac orationem incipiet, videbit, quomodo apes ad alveare conuolent, intraque illud se abdant, vt mella conficiant, idque sine vlla nostra sollicitudine. Placuit namque Domino, vt, propter superiorem illam sollicitudinem & curam quam adhibuit, mereatur, vt tantum anima simul & voluntas dominium accipiant, vt, cum vel minimum dant signum, quo se recolligi velle significent, sensus statim eis obediant, & vnà cum ipsis sese recolligant. Et, licet postea rursum aliquando excurrant, tamen magnum quid est, quòd se iam tum velut victas tradiderint: egrediuntur namque non nisi vt velut captiui & subiecti, nec tantum nobis nocent, quantum antè nocere potuissent; & cum illos voluntas iam reuocat, citius ad stationem redeunt, donec tandem, volente Domino, post multas huiusmodi reiteratas reuersiones in perfecta contemplatione penitus maneat. Quod dictum est, bene id velim intelligi, nam licet obscurum esse videatur, ille id haud dubiè intelliget, qui opere ipsum volet exequi.

Eunt igitur quasi per mare: & quoniam magni nostra interest, vt tam lentè longoque itinere non incedamus, dicamus paucis quomodo nos ad tam bonum progrediendi modum assuefacere possimus. Quicumque ergò sensuum recollectioni incumbunt, à multis peccandi occasionibus magis securi, immunes & liberi sunt, ac diuini amoris ignis citius illos corripit: nam cum igni adeò vicini sint, hinc paruus intellectus status ab intus accedat, vel per vnã scintillulam ipsos attingentem, penitus accendantur. nam, quòd ibi nullum ab vlla re externa sit impedimentum, anima se solam apud Deum suum derinet, itaq; magna ibi præparatio est, vt accèdatur. Credam⁹ ergo, esse intra nos ipsos quoddam maximæ opulentæ palatium, cuius tota fabrica ex auro & pretiosissimis

*Bonū est ad
oculos inter
orandum
claudere.*

*Anima est
era corpus
vicitur ac-
quirit.*

*Sensus semel
victi, instar
captiuorū
sunt.*

*Orationis
recollectioni-
nis habenda
media.*

*Anima
splendide
palatio assi-
milatur.*

S.
Theresia

Opera

N. VII
166

*Deus in star
Regis in a
ma nostra
throno cō-
fides.*

simis gemmis est constructa, utpote quæ habitationi tam potentis do-
mini seruitura est, & te ex parte causam esse, cur fabrica hæc talis sit,
qualis à parte rei reuera est. (certissimum quippe est, nullam esse domum,
quæ tantam pulchritudinem aut splendorem præferat, quantam sancta
ac munda quædam anima, & virtutibus plena, & quo hæc maiores & lu-
lustriores sunt, eo gemmas magis rutilare & splendere;) & magnam hæc
Regem isthoc in palatio commorari, ipsumque dignatum tuum esse ho-
pitum, atque ibi in pretiosissimo quodam folio, corde videlicet tuo, inho-
re. Videbitur hoc, hæc (scilicet fictione & exëplo ad hoc declarandi) in
initio impertinens quid & frustraneum cuiquam esse; fieri nihilominus
potest, ut multam id utilitatem adferat, præsertim vobis: nam, cum nos
femina doctrinâ careamus, hinc hæc omnia nobis necessaria sunt, ut
illa verè intelligamus esse intra nos quid sine vlla comparatione pretio-
sius eo quod exterius videmus. Non cogitemus autem, nos intus inanis
& vacuas esse. Et faxit Deus ut solæ feminae hæc negligentia & segnitia
laborarent. neque enim fieri posset (vti mihi quidem videtur) vt, si in-
conaremur nobis identidem in mentem reuocare, huiusmodi nos omnia
nos ipsos hospitem habere, rebus mundi huius nos ita totos applica-
mus: perciperemus enim haud dubiè, quàm ille abiectus sint & viles, ob-
lata eis quas introrsum possidemus. Iam quid amplius irrationale anima
facit, quod visâ re aliquâ visum oblectante, eâ in escam & capturam de-
tâ famem sedat: cum tamen inter huiusmodi animalia & nos, aliquod
discrimen sit oporteat.

Ridebunt forsitan me, & dicent, hoc in se nimis quàm clarum est.
Nec immeritò: mihi tamen hoc ipsum ad aliquod tempus satis obli-
tum fuit. Intelligebam quidem, me animam habere; at quanti hæc ani-
ma valoris esset, & quis intra ipsam commoraretur, penitus nō intelli-
gebam, quòd mundi & vitæ huius vanitatibus, ne ipsum viderem, oculis
meos occluderem. Nam si tunc tam bene intellexissem, quàm modo in-
telligo, paruum hoc animæ meæ palatiolum, ad tam potentem magis
que Regem recipiendum, satis capax & amplum esse, non tam læpè
solum derelictura, sed interdum, apud ipsum mansura, & ad hoc opus
datura mihi fuisse videor, ne illa tam sordida & inquinata fuisset. Quod
potro mirabilius, quàm eum qui tam magnus & incomprehensibilis est
vt mille mundos replere possit, intra rem tam paruam concludi velle.
Sic & in sanctissimâ Matris suæ vtero concludi & arctari voluit. Cum
nim Dominus sit, plenam libertatem secum fert; & quia nos diligit, nos
nostro modulo se adaptat & conformat. Cum anima prius incepta
non statim ei se totum Dominus cognoscendum dat, ne videlicet tur-
betur dum tam paruam se esse videt ad rem tam magnam intrinsecus

Continendam, quoadusque animam hanc paulatim dilater & extendat, prout id quod in illam instillat, opus esse aduertit. Idcirco dixi, illum libertatem quamdam secum ferre, cum potestatem plenam & absolutam ipse habeat, palatii huius ampliandi & maius faciendi. Verum in eo rei momentum situm est, vt hoc ipsum ei magna quadam resolutione velut suum & proprium tradamus, ac quomodolibet id ei vacuefaciamus, vt, quodcumque libuerit, in ipsum velut in domum ac rem propriam inferre, & ex eo auferre possit. Hæc eius conditio est, & hoc ambit: & merito Maiestas eius sic facere potest: itaq; hoc ei minimè negandum. Cum enim nullam ipsa nostræ voluntati inferre violentiam velit, quod illi damus, grater accipit, verum non antè se totum dat nobis, quam nos ipsos ei totos & penitus demus; (est autem hoc longè certissimum; & quia tanti id momenti est, hinc etiã toties vobis in mentem id reuoco) nec sic in anima operatur, ac dum eam totam sine vllò profus impedimento & obstaculo possidet, neque scio profecto, quomodo illic operari posset: est namque omnis boni ordinis & directionis amantissimus. Vnde si palatium hoc omnigena vili plebecula, ac puerilibus crepundiis repleamus, quomodo potens hic DOMINVS cum vniuersa curia sua huc diuertat? Nimis quàm multum sanè facit, quod, vel ad modicum tempus, in tanta turba & commotione hætere velit. Putatisne, carissimæ, illum venire solum? Non auditis, quid filius eius dicat, *Quies in calis?* Certum est ergo, huiusmodi Regem numquam vsquam à suis aulicis & sequa cibus solum destitui, sed illos semper & vbique ei adesse, & assidue pro nobis apud eum intercedere, & quæ nobis profutura sunt petere: sunt namque caritate plenissimi. Nolite putare, ita se ibi rem habere atque hic in terra inter homines. Cum enim quis hinc à viro aliquo nobili aut Pralato, tum ob aliquod intentum ac causam, tum quod ipsis ita videatur, beneuolè affectuoseque habetur, statim amuliac maleuoli hanc misello huic gratiam & affectum inuident, hinc omnibus, etiam nullo cuiquam malo irrogato, exosus est adeò vt hæc & beneuolentia & fauores caro constent.

Deus anima se cognoscendum dat iuxta eius capacitatem.

Non se solū Deus dat nobis nisi nos ei totos demus.

* *
*

n 2

CAPVT